

Spomladanski dan (30.1.1999)

Sedel sem na klopi v parku in se grel na opoldanskem soncu. Kakšen blagoslov. V zraku je vse dehtelo po pomladi. Cvetje, trave, drevsesa - vse je bilo v polnem razcvetu. Življenje je curkoma izviralo iz vseh por, vsa narava je bila prežeta z Aktivnim principom.

Poskušal sem samo sedeti in vonjati prebujajočo se naravo. Samo sedeti – ne misleč na nič. Hotel sem občutiti pomlad v vsaki njeni podrobnosti. Od petja ptic do lahnega vetriča, ki mi je nežno mršil lase kot nevidna roka, da so mi šli mravljinici po lobanji. Samo čutiti in ne razmišljati o tem. Iskanje nirvane. Iskanje črne luknje, skozi katero padeš v brezno samozadostnosti.

Počasi sem se vračal iz tega stanja zamaknjenosti in ugodja ter začel opazati, da so v parku še drugi ljudje, da hodijo skozi park druga zanimiva bitja, ki prav tako uživajo ta spomladanski dan.

Začel sem opazovati mimoidoče. Osamljene in osivele babice z nakupovalnimi vozički, razposajeni otroci, ki se vračajo iz šole, resnobni poslovneži s piskajočimi prenosnimi telefoni, zaljubljeni parčki, presrečni stari očetje z vnučki, razposajeni invalidi, zagrenjene ženske srednjih let, spogledljiva mlada dekleta, ki komaj čakajo, da bi jih kdo napičil, čeprav sploh ne vedo, kaj imajo med nogami, vedno nasmejani klošarji, zdolgočaseni možje s svojimi prenalichenimi ljubicami, mladi prepotentni fantje, ki imajo kri polno hormonov in usta polna sline, skupine vreščečih šolarjev, ohole študentke, sprehajalci psov, zadihani rekreativci in še mnogi drugi...

Opazoval sem vse te ljudi, kaj počnejo, kako se obnašajo, kaj govorijo njihovi pogledi... Brezmejni kaleidoskop cloveških občutkov, zmot, uspehov, spominov, upanj, zlaganih čustev, opuščениh načrtov, strupene zlobe, dobronamernega škodovanja, čiste dobrote...

In v tej množici mi je pogled obstal na zanimivem fantu, ko je bil le-ta še precej daleč, ampak že od daleč se mi je zdel nekaj posebnega. Premikal se je lahkotno in neverjetno suvereno. Ko je prihajal vedno bliže, sem opazil, da je bil prav čeden moški. Imel je skoraj rdeče kratke skodrane lase, malce udrti ličnici, majhen ženstven nos in dvoje temnih oces pod bledimi obrvmi. Star je bil verjetno okrog 25 let, srednje visok, ne preveč plečat, a vseeno trdno grajen. Ozka temna mikica je izdajala izdelane abdominalne mišice in

– verjetno zaradi hladnega vetra – nabrekli bradavici. V kavbojkah mu je bilo tesno, saj mu je spredaj kraljeval curak, zadaj pa kamnita rit. Kakšen dedec.

Ko je šel že mimo mene sem gledal za njim in razmišljal, kaj bi dal, da bi ga lahko ugriznil v čvrsto zadnjico, da bi lahko z nohti potegnil po njegovem mišičastem trebuhu. Kako z veseljem bi mu pofafal kurec v vsej njegovi veličini. Kaj vse bi mu počel... grizel bi ga po vratu, poljubljal in zobal bi mu bradavički, zasajal bi nohte v njegovo zadnjico, masiral bi mu notranjo stran stegen in nagajivo dražil moda. Pripravil bi njegovo batino, da vstane! Zgrabil bi mu penis v korenu in ga mancal ter drgnil. Z jezikom bi mu ljubkoval sladko korenino od spodaj navzgor in spet nazaj. Vzel bi mu glavico v usta in jo izsesaje božal z jezikom in z ustnicami, z zobmi bi narahlo podrazil njegov kurec tik pod glavico, da bi se mu zmešalo in potem bi počasi začel drgniti po njegovi palici z eno roko, z ustnicami bi se nasajal na glavico, med tem pa bi mu z jezikom poskušal vdreti v luknjico na vrhu, z drugo roko pa bi mu gnetel moda in masiral od mod proti zadnjiku in nazaj. Drgnil bi mu ga in fafal, dokler...

Takrat me je nekaj potrepljalo po rami. Našobljenih ust sem odprl oči. Mojega fanta ni bilo nikjer več.

“Živjo ljubči, sem že tu,” se je hihitala Romana. “Si spet za ženskami gledal, ha?”

“Ne, draga, saj veš da si ti edina ženska, ki me zanima,” sem se poskušal izmotati. “Kako pa da si tako zgodaj prišla?”

“Prej sem končala, ker je tako lep dan in bi ga rada preživela s tabo.”

Poljubila sva se, jaz pa sem razmišljal, da bi ga lahko pofafal do konca, če bi prišla le malo kasneje.